

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 11-A DUPĂ RUSALII
(Pilda datornicului nemilostiv)

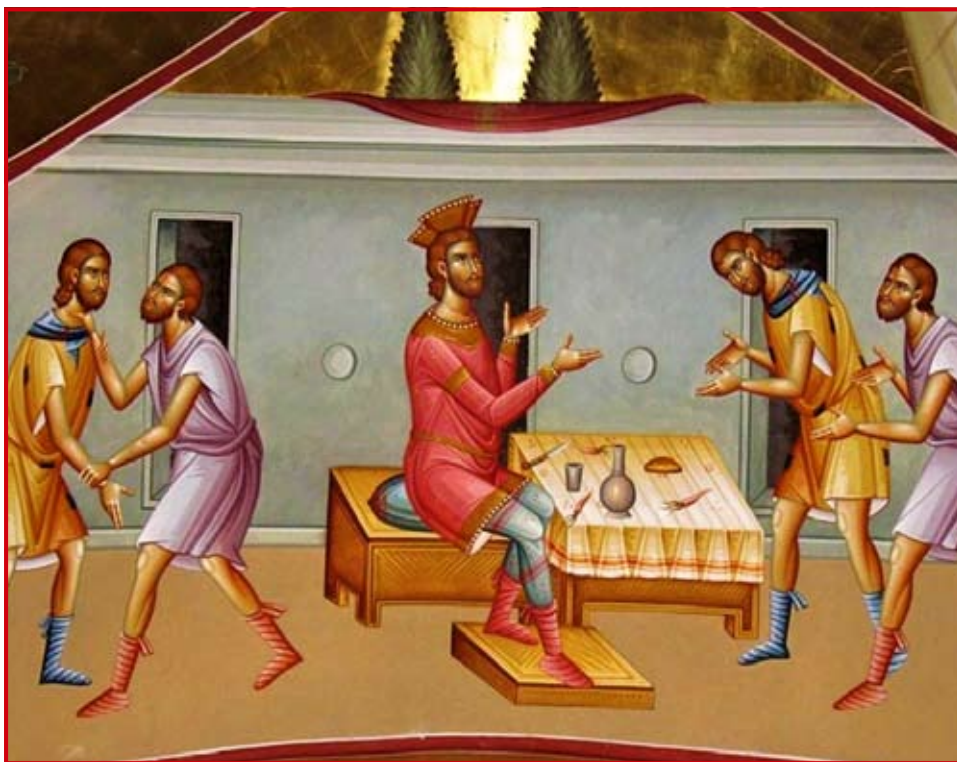
† **Începutul anului bisericesc**

† SF. CUV. DIONISIE EXIGUL
(CEL SMERIT)

SF. CUV. SIMEON STĂLPNICUL

DUMINICA CELOR DOI DATORNICI

Pilda Duminicii de astăzi, a datornicului nemilostiv, ne arată că Împărăția Cerurilor este o Împărăție total diferită de ceea ce noi cunoaștem și trăim în istoria lumii.

Împărăția oamenilor se bazează pe nedreptate, pe asuprire, pe brutalitate, pe războaie, pe cuceriri; Împărăția lui Dumnezeu se bazează pe iertare, pe bunătate, pe dragoste, pe pace și pe multă și nesfârșită bucurie. De aceea Mântuitorul Hristos a rostit această pildă, ca să ne învețe cum să câștigăm Împărăția lui Dumnezeu.

Învățăm că suntem chemați să le iertăm din inimă celor care ne-au greșit nouă. Aceasta este calea iertării. Domnul ne iartă în măsura în care și noi iertăm celor care ne greșesc. Cât poate un om greși față de noi? Enorm de mult. Dar cât putem noi ierta față de el? Mai mult. De aceea suntem creștini, pentru a imita pe Hristos Mântuitorul, Care omorât fiind de niște ticăloși, S-a rugat: „Iartă-le lor, că nu știu ce fac” (Luca 23, 34). Iar Sfântul Ștefan, primul martir al Bisericii, când în afara Ierusalimului era lovit cu pietre, a îngenunchiat și s-a rugat: „Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta!” (Fapte 7, 60) Câți dintre creștini suntem capabili să facem aceasta? Suntem capabili dar nu o facem, pentru că suntem răi, „iar pe cei răi, cu rău Îi va pierde”. Dreptatea lui Dumnezeu în această constă, în a-i da fiecăruia după faptele lui. De aceea, să nu mai purtăm în inimă, în suflet și în viața noastră răzburarea. Răzburarea aparține lui Dumnezeu, nu nouă: „A mea este răzburarea” (Deuteronom 32, 35), „Eu voi răsplăti, spune Domnul” (Romani 12, 19)! Lăsați-I Lui să facă dreptate, nu vă faceți dreptate singuri, căci dreptatea oamenilor este un nimic înaintea lui Dumnezeu. De ce? Pentru că suntem și noi la fel de păcătoși ca și cei ce ne greșesc nouă.

De aceea, nimeni să nu se apropie de Sfintele Taine dacă știe că cineva are ceva împotriva lui. Mântuitorul Hristos ne-a învățat când venim la Biserică să aducem darul nostru și, dacă aflăm că cineva are ceva împotriva noastră, să lășăm darul nostru și să ne ducem, să ne împăcăm, apoi să revenim și să-I mulțumim lui Dumnezeu.

Această pildă mai poate fi numită și pilda iertării, deoarece ea oferă soluția

simplică ca toți cei care doresc să fie iertați, trebuie să ierte, uitând răul. Și Apostolii au problematizat sensul iertării, de aceea au întrebat pe Domnul: „Doamne, de câte ori va greși față de mine fratele meu și-i voi ierta lui? Oare până de șapte ori?” (Matei 18, 21) Aceasta este o întrebare care evidențiază problema iertării, a faptului că avem nevoie de ea, dar la rândul nostru noi uităm că trebuie să iertăm așa cum ne-a iertat pe noi Domnul.

Această pildă a iertării înfățișează realitatea vieții noastre, plină de datorii față de Cerescul Părinte. Niciodată nu le vom putea plăti; toți vom fi striviți de povara și greutatea propriilor păcate,

căci „toți suntem păcătoși. Nu este drept niciunul. Toți împreună netrebnci s-au făcut, dar Dumnezeu este iertător, bun și milostiv. Întoarceți-vă la Mine, și de vor fi păcatele voastre cum este purpura, albe le voi face” (Isaia 1, 18). De aceea, pilda din Evanghelia de astăzi reprezintă încă o mână întinsă de Dumnezeu pentru îndreptarea noastră. Așa cum El este de-a pururi iertător, să fim și noi gata în orice clipă să oferim iertare din toată inima celor ce ne greșesc nouă, căci numai așa vom rosti cu inima împăcată rugăciunea către Tatăl Ceresc: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri!” ❖

Părintele Adrian Chiriță

BINECUVÂNTĂRILE UNUI AN NOU BISERICESC

La 1 septembrie începe noul an bisericesc. Tradiția de a începe noul an în prima zi de toamnă era comună mai multor popoare biblice, căci recoltele anuale erau în hambare, iar oamenii se pregăteau pentru un nou an agricol. Biserica ne arată că anul nou bisericesc are și o profundă semnificație teologică.

Începutul Anului Nou bisericesc a fost instituit de către Sfinții Părinți la Sinodul I de la Niceea din anul 325, când s-a rânduit să se sărbătorească data de 1 septembrie ca un început al mântuirii creștinilor, în amintirea intrării lui Hristos în mijlocul adunării evreilor vestind tuturor „anul bineplăcut Domnului”. Începutul activității de propovăduire a Evangheliei de către Mântuitorul nostru Iisus Hristos s-a făcut la începutul lunii septembrie, pentru că intrarea în sinagoga din Nazaret (Luca 4, 14-19) a Mântuitorului, după întoarcerea din pustia Carantaniei, s-a făcut în luna a șaptea, numită Tișri (adică septembrie).

Tradiția iudaică afirmă că mai multe evenimente sunt legate de această zi: Arca lui Noe s-a oprit în muntele Ararat după

încetarea potopului; Moise s-a coborât din Muntele Sinai cu Tablele Legii; în această zi s-a construit cortul mărturiei, în care a fost pus Chivotul Legii; a fost sfințit templul lui Solomon și tot în această zi arhiereul intra o dată pe an în sfânta sfințelor pentru a tămâia altarul. La începutul lunii septembrie, evreii aveau sărbătoarea corturilor, în amintirea celor 40 de ani pe care i-au petrecut în pustie înainte de a intra în pământul făgăduinței. Iar în imperiul roman, împăratul se arăta poporului, prezenta situația imperiului și comunica diferite informații privitoare la viața publică. Și tot atunci se plăteau impozitele și soldele soldaților pe anul ce trecuse.

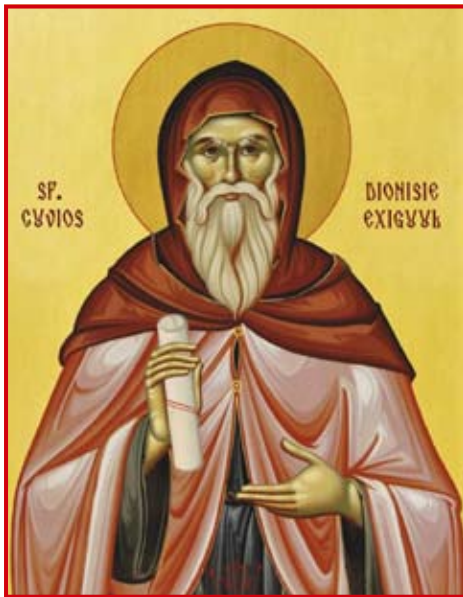
În sinagogă Domnul a citit din cartea lui Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine,

pentru care M-a uns să binevestesc săracilor, M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima, să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea, să slobozesc pe cei apăsați și să vestesc anul plăcut Domnului” (Luca 4, 18-19). Domnul Hristos le spune celor ce-L ascultau că profeția s-a împlinit în El.

Biserica s-a asociat acestei tradiții și a pus începutul ciclului liturgic sau al slăvirii lui Dumnezeu în Biserică prin sfintele slujbe pe durata unui an în aceeași zi care amintește de începutul propovăduirii Domnului Iisus Hristos. ❖

Cuviosul Dionisie Smeritul - întemeietorul erei creștine

Sfântul Cuvios Dionisie Exiguul este una dintre marile personalități ale teologiei străromâne din sec. V-VI, cel care a marcat cultura universală prin așezarea numărării anilor începând cu Hristos, Mântuitorul lumii.

Călugărul dobrogean Dionisie Exiguul, Smeritul sau cel Mic, cum mai este cunoscut, s-a născut în Scythia Minor, Dobrogea anilor 465 d.Hr. Despre locul său de naștere dau mărturie prietenul său Casiodor, Cuviosul însuși și frații de viață monahală, călugării sciți cu care Cuviosul Dionisie a ținut o legătură strânsă.

A intrat de mic într-o mănăstire dobrogeană, unde s-a îmbogățit duhovnicește. Dorind să studieze teologia mai profund, pleacă în Orient, mai întâi la Locurile Sfinte,

apoi în Asia Mică, stabilindu-se la o mănăstire din Constantinopol. De-a lungul vremii deprinde multe cunoștințe de cultură generală, de astronomie și bineînțeles teologice. Era un erudit. Pregătirea sa teologică și cunoașterea perfectă a limbilor latină și greacă, l-au determinat pe papa Ghelasie (492-496) să-l cheme la Roma. Vine pe la anul 496 și se ocupă de organizarea arhivei Cancelariei pontificale, fiind considerat fondator al arhivelor pontificale.

Cuviosul Dionisie a prelucrat un mare volum de materiale, texte ale sinoadelor și Decretale, fiind cel mai activ canonist care a trăit vreodată în Roma, autorul celei mai importante colecții canonice apusene - Codex Canonum Ecclesiasticorum. Pentru activitatea sa, Dionisie Exiguul a fost considerat părintele dreptului bisericesc apusean.

Sfântul Dionisie este cel care introduce calendarul creștin, împărțind istoria în două perioade – „înainte de Hristos” și „după Hristos”. Avea bune cunoștințe de astronomie așa cum a dovedit în lucrările sale de cronologie bisericească, inițiind pentru prima oară era creștină, adică numărarea anilor de la nașterea Mântuitorului Iisus Hristos.

Trei mari virtuți au împodobit viața Cuviosul Dionisie Exiguul: credința ortodoxă păstrată cu sfințenie de-a lungul întregii vieți, smerenia inimii și dragostea față de Dumnezeu și de oameni. Casiodot îl caracterizează în mod admirabil: „a fost în zilele noastre și călugărul Dionisie, scit de neam, dar după caracter cu totul roman, foarte învățat în amândouă limbile, dovedind

prin faptele sale echilibrul sufletesc pe care îl învățase în Cărțile Domnului. A cercetat Scripturile cu o râvnă atât de mare și le-a înțeles astfel încât ori de unde ar fi fost întrebat avea răspunsul pregătit, dându-l fără nici o întârziere. Acesta a predat dialectica împreună cu mine și a petrecut cu ajutorul lui Dumnezeu foarte mulți ani din viață în cadrul învățământului glorios. În el era multă simplitate împreună cu înțelepciune, smerenie împreună cu învățătură, moderație împreună cu talentul de a vorbi, încât se socotea un nimic sau unul dintre cei din urmă slujitori, deși era vrednic, fără îndoială, de societatea regilor. Să mijlocească pentru noi, el care obișnuia să se roage împreună cu noi, ca să putem fi ajutați acum prin meritele lui, cu rugăciunea căruia am fost întăriți aici pe pământ. El se folosea cu o pricepere atât de mare de latină și de greacă, încât orice cărți grecești lua în mâini, le traducea fără poticnire în latinește și, la fel, pe cele latinești le citea pe grecește, încât credeai că aceasta este scrisă așa cum o pronunța gura lui cu o iuțeață nestăvilită. Era de o castitate rară, vărsa lacrimi mișcat de durere când auzea cuvinte necuviincioase în timpul veseliei; postea fără să reproșeze celor ce mănâncă. Integru, legat total, cu statornicie de rânduielile strămoșești; și ceea ce pot să găsească unii citind la diferiți (scriitori), era cunoscut că strălucește în știința lui.”

Cuviosul Dionisie a trecut la cele veșnice în Italia, la Vivarium, pe la 545-550. Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a decis în anul 2008 canonizarea sa, cu dată de prăznuire 1 septembrie. ❖

SFINȚII CUVIOȘI NEOFIT ȘI MELETIE DE LA MĂNĂSTIREA STĂNIȘOARA

În munții din preajma Mănăstirii Cozia, aflată pe valea Oltului, s-au nevoit mulți sihastri iubitori de Dumnezeu, atât înainte de zidirea sfântului locaș de către fericitul întru pomenire domnitor Mircea cel Bătrân (cel Mare) al Țării Românești, cât și după aceea. Printre cei mai cunoscuți pustnici ai locului au fost cei șase monahi de la Cozia care, în preajma anului 1600, s-au retras dincolo de Olt. Dintre ei cunoaștem cu numele pe Cuvioșii Daniil duhovnicul și Misail, ucenicul său, care s-au așezat la poalele Muntelui Cozia și au întemeiat Schitul Turnu, precum și pe Cuvioșii Neofit și Meletie, pe care îi prăznuim pe 3 septembrie. Ei au sihăstrit mai sus, în Muntele numit Sălbaticul, iar ucenicii lor au întemeiat Schitul Stânișoara.

Sfântul Cuvios Neofit

Cel mai vestit dintre sihăstria de la Stânișoara a fost schimonahul Neofit. S-a născut în veacul al XVI-lea din părinți creștini ortodocși, cu frică de Dumnezeu și cu evlavie sfântă. A fost călugărit în Mănăstirea Cozia și, după mai mulți ani de ascultare smerită în obște, a luat binecuvântarea starețului său să meargă în pustie. Și-a săpat o chilie în partea de apus a Muntelui Sălbaticul și s-a nevoit acolo singur, în aspre ostenele și în neadormită rugăciune timp de 30 de ani, primind după o vreme tunderea în marea schimă călugărească.

Toată săptămâna postea și se ruga în peșteră, iar Duminica cobora la sihăstria lui Daniil și Misail de la Turnu, asculta Sfânta Liturghie și primea Trupul și Sângele lui Hristos.

Astfel, după 30 de ani răbdând grele ispite de la diavolul și dobândind darul lacrimilor și al vindecării suferințelor omenești, și-a dat sufletul în mâinile Domnului acolo, în peșteră, neștiut de nimeni. După mai mulți ani, osemintele Cuviosului Neofit au fost descoperite de un călugăr ce păștea vitele mănăstirii, pe care, aducându-le la Cozia, le-a îngropat egumenul alături de biserică. Noaptea însă, arătându-se cuviosul în vis egumenului, i-a poruncit să-i ducă oasele înapoi în peșteră. A doua zi călugărul, cu un alt monah, i-a dus trupul Cuviosului în peștera sa. Dar monahul, supărat de osteneala pe care o făcuse până acolo, a zis: „Cu urșii ai trăit, cu urșii să rămâi!”. Pentru aceste vorbe lipsite de evlavie a fost însă pedepsit îndată, întorcându-i-se capul spre spate. Atunci, cu vaiete mari a coborât la mănăstire, mărturisindu-și păcatul. Părinții, împreună cu starețul mănăstirii, s-au rugat Cuviosului Neofit să ierte pe cel păcătos și acesta s-a vindecat îndată. În felul acesta a preamărit Dumnezeu pe plăcutul său, arătându-l înaintea tuturor făcător de minuni și tămăduitor. Vestea aceasta s-a răspândit curând, mai

ales în satele de prin apropiere, încât mulți credincioși își îndreptau pașii spre peștera lui unde se închinau și primeau mângâiere sufletească și vindecare de boli și ajutor în necazurile lor. Cu timpul, osemintele lui au fost împărțite peste tot, încât astăzi se mai păstrează doar numele și peștera acestui mare sihastru român.

Multe vindecări și minuni s-au făcut în peștera și la moaștele sfântului. Azi moaștele sale se află la mănăstirea Stânișoara.

Sfântul Cuvios Meletie

Cuviosul Meletie era și el unul din cei șase sihastri plecați din obștea Mănăstirii Cozia. A trăit în sihăstria Stânișoarei la cumpăna veacurilor al XVI-lea și al XVII-lea. De loc era, se pare, dintr-un sat de pe lângă Mănăstirea Cozia. De tânăr a intrat în obștea mănăstirii, nevoindu-se în post și rugăciune.

La rugămintele lui, starețul său i-a dat binecuvântarea să se nevoiască dincolo de Olt. Cuviosul și-a săpat și el o peșteră în partea de sud a Muntelui Sălbaticul - munte în care s-a nevoit și pustnicul Neofit - la 1 km de Mănăstirea Stânișoara, și a trăit el acolo în aspră viețuire peste 40 de ani, slăvind neîncetat pe Dumnezeu și păzindu-și mintea curată de cugetele cele rele. Nevoința schimonahului Meletie era aceeași

ca și a pustnicului Neofit. Șase zile se nevoia în peșteră, iar Duminica mergea la Cuviosul Daniil duhovnicul de la Turnu și primea Trupul Domnului.

S-a învâdnicit și de primirea mării schime. Ostenelile lui erau nenumărate: lacrimi, suspine, metanii, postiri, privegheri și lupte împotriva duhurilor necurate.

Se spunea despre dânsul că zilnic își aducea apă cu ulciorul de departe, ca să se ostenească mai mult și, în același timp, să se roage și mai mult. La bătrânețe, însă, nemaiputând coborî din peșteră cale îndepărtată, s-a rugat lui Dumnezeu și prin grija Maicii Domnului a izvorât un izvor de apă chiar înaintea peșterii sale, care curge și astăzi, fiind numit: „izvorul lui Meletie”. Astfel, Dumnezeu l-a slăvit prin darul minunilor, al tămăduirilor și al mângâierii sufletelor întristate, încât Cuviosul a ajuns să fie cunoscut pentru sfințenia sa. Ajungând la adânci bătrâneți, și-a încredințat sufletul lui Dumnezeu și a fost numărat în ceata cuviosilor părinți.

O parte din cinstitele sale moaște au odihnit vreme îndelungată în peșteră. Osemintele sale au fost mai târziu împărțite de credincioși, iar peștera se păstrează până astăzi. Aici vin credincioșii și aprind candlele și lumânări.

Viața și nevoințele Cuviosilor Neofit și Meletie îi arată a fi preamăriți de Duhul Sfânt și moștenitori ai Împărăției cerurilor, ca purtători de daruri duhovnicești și rugători înaintea lui Dumnezeu pentru sufletele noastre. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat în anul 2016, rânduindu-le zi de pomenire la data de 3 septembrie. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 1-8 SEPTEMBRIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 1 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 11-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 4 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 6 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 7 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Slujba de priveghere
Duminică 8 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†)Nașterea Maicii Domnului - Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim) Utrenia, Sfânta Liturghie

SFINȚII CUVIOȘI SIMEON ȘI AMFILOHIE, ÎNTEMEIETORII MĂNĂSTIRII PÂNGĂRAȚI

Într-un loc frumos, ce a adăpostit cândva, multe secole în urmă, o sihăstrie în care iubitorii de Dumnezeu se adunau într-o mică obște și-și urmau nevoițele în Hristos, se află azi o mănăstire minunată, care încă de la intrarea pe poartă îți amintește că biserica ei a fost ctitorită de Sfântul Voievod Ștefan cel Mare și de Alexandru Lăpușneanu. Întemeietorii acestei așezări monahale au fost Cuvioșii Simeon și Amfilohie de la Pângărați, pe care Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat la data de 7 martie 2008, rânduindu-le ca zi de pomenire 7 septembrie.

Cuviosul Simeon de la Pângărați

Cuviosul Simeon s-a născut la începutul secolului al XV-lea, într-un sat din apropierea orașului Piatra Neamț. De tânăr intră în obștea Mănăstirii Bistrița, nevoindu-se în viața de ascultare și sporind duhovnicește. Dorind însă liniștea pustiei, cu binecuvântarea egumenului Mănăstirii Bistrița, se retrage cu doi ucenici ai săi, la anul 1432, în isihie, pe un picior mai ridicat al malului stâng al pârâului Pângărați, la poalele muntelui numit „Păru”, la 5 km depărtare de mănăstirea sa. Ajungând sihastru desăvârșit și dascăl iscusit al rugăciunii inimii, adună în jurul lui ucenici iubitori de liniște, așezământul lui fiind cunoscut timp de 29 de ani sub numele de „Sihăstria lui Simeon”.

În anul 1461 Sfântul domnitor Ștefan cel Mare le dăruiește bani și ajutor să înalțe o mică biserică de lemn, hramul ei fiind așezat, în urma unei vedenii, în cinstea Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir. La 26 octombrie 1461 biserica e târnosită de Mitropolitul Teoctist I, care-l hirotonește preot și pe Cuviosul Simeon, primul întemeietor și egumen al Mănăstirii Pângărați, numită până în 1508 „Schitul lui Simeon”.

Cuviosul Simeon s-a învrednicit de harisma vindecării bolilor și a înaintevederii, mulți suferinzi se făceau sănătoși cu rugăciunea lui. Veneau credincioși din sate și dregători din sfatul țării pentru binecuvântare și cuvânt de folos, căci Cuviosul era iscusit rugător și povătuitor de suflete. Dar și Sf. Ștefan cel Mare îl iubea și adeseori îi cerea sfatul și rugăciunea pentru el și pentru țara amenințată des de păgâni.

În anul 1476 năvălesc turcii asupra

Moldovei și, „pentru păcatele poporului”, îl biruie pe Ștefan cel Mare la Războieni. Cuviosul Simeon și ucenicii săi se roagă lui Dumnezeu pentru domn și pentru țară. Mai apoi însă trec Carpații în Transilvania, stabilindu-se la Mănăstirea Cașva, unde, în toamna anului 1476, intră în ceata Cuvioșilor Părinți. Este îngropat de ucenicii săi în acea mănăstire.

Pe la sfârșitul anului 1484, ucenicii cuviosului se întorc la sihăstria lor, iar rămășițele pământești ale Cuviosul Simeon sunt aduse în Moldova, unde Sf. Voievod Ștefan cel Mare rânduiește ca ele să fie îngropate cu cinste la Suceava.

Cuviosul Amfilohie de la Pângărați

S-a născut în anul 1487, undeva în partea de nord a Moldovei. Viața monahală și-a început-o de foarte tânăr, la Mănăstirea Moldovița, de unde a venit la Pângărați, în anul 1508. Aici a fost ales, de către toți, ocârmuitor, conducând obștea mănăstirii timp de 56 de ani.

Ieromonahul Anastasie de la Mănăstirea Moldovița, care l-a cunoscut, spune: „Din copilăria sa s-a nevoit în viața călugărească, fiind mărturisit de toți pentru faptele lui cele bune. Și era scriitor foarte iscusit și știa meșteșug a lucra la lemn și era cinstit de toți Domnii și miluit, dară de carte om prost se arăta. Și până la bătrânețe bine și-a ocârmuit viața sa; în foame și în sete, în răbdare și întru osteneale, întru toată nevoița duhovnicească. Și de la draci năpăști și ispите multe a răbdat până la moarte. Și sfârșitul vieții sale bine au săvârșit: că a dat țarna țărnei și s-a dus în calea cea

lungă a părinților, luându-și plata ostanelilor sale de la Dreptul Judecător și cu cinste fiind îngropat de ucenicii săi”.

Sf. Dimitrie, patronul mănăstirii, prin arătare dumnezeiască, îi cere Domnitorului Alexandru Lăpușneanu să zidească la Pângărați o biserică în numele său pe locul celei vechi de lemn, arsă de turci. Stă scris: „Cu bunăvoința lui Dumnezeu și cu sporierea Preasfântului Duh și cu ajutorul Sfântului Mare Mucenic Dimitrie Izvorătorul de Mir, ostașul lui Hristos, s-au zidit și s-au săvârșit Sfânta Mănăstire întru numele Sfântului Mucenic și s-au sfințit de Grigorie Mitropolit al Socevei în anul 1560 din porunca lui Alexandru Voievod”.

Încă din anul 1566, cunoscându-și mai dinainte sfârșitul, Cuviosul Amfilohie Sihastrul adună pe toți fiii săi duhovnicești și le împărtășește ultimile sale cuvinte-testament. Îi sărută cu lacrimi și-l numește egumen în locul său pe Ieromonahul Teodorit, ucenicul său, iar el se retrage la Moldovița, mănăstirea sa de metanie. Aici fericitul Amfilohie primește marele și îngerescul chip al schimniciei sub numele de Enoh, ca cel ce întotdeauna se înalță cu inima și cu dorirea către cele cerești, adăugând osteneți peste osteneți, timp de încă patru ani de zile.

În anul 1570, înștiințat de Duhul Sfânt de ceasul plecării sale la cer, se împărtășește cu Sfintele Taine și-și dă cu pace sufletul său în brațele Domnului nostru Iisus Hristos, în 7 septembrie, la șapte ceasuri din noapte. Despre sfârșitul său minunat dă mărturie același Ieromonahul Anastasie: „Acestea toate mi le-au spus mie Părintele Amfilohie și stareț de la Sf. Mănăstire Pângărați mie, smeritului Ieromonah Anastasie de la Mănăstirea Moldoviței, mult păcătoșului și întru tot netrebnicului, că mare dar au luat bătrânul Amfilohie mai-nainte de mutarea sa, că vremea și ziua mutării sale au spus-o mie, smeritului Anastasie, și nimenea să nu fie necredincios ca să nu cadă în ispită, că întru adevăr toate acestea adevărate sunt. Acestea toate le-am scris pentru ca să nu se uite mai pre urmă, în urma acestui neam, și oricine vor vrea să râvnească acestor Sfinți Părinți”.

Cuviosul Amfilohie cinstit încă din viață ca sfânt, îndată după moarte era prăznuit anual la data săvârșirii sale de părinții mănăstirilor Moldovița și Pângărați. (Informații: Sfinții ocrotitori ai Moldovei - sfințiromani.mmb.ro) ❖